

a nikoli jen k vykonání určitého díla. — Při řešení otázky pojistné povinnosti nerozhoduje jakost a mnohost výkonů, nýbrž toliko příslušnost do některé skupiny povolání, na niž se pojistná povinnost vztahuje. — Nález z 3. září 1919, č. 4185.

Sbírka n. spr. soudu a) 1920, I., str. 309.

Pensijní pojistné povinnosti podle zákona ze 16. prosince 1906, č. 1. ř. z. ex 1907, nepodléhal prodavač i když vykonával časem úkony převážně duševní, jež však časově ustupovaly do pozadí před jeho činností prodavačskou. — (Nález nejv. spr. soudu z 19. dubna 1920, č. 6874).

Stížnost Všeobecného pensijního ústavu pro zřizence ve Vídni do rozhodnutí býv. c. k. ministerstva sociální péče ve Vídni, podle něhož K. V. v Praze nebyl povinným pensijním pojištěním proto, že byl převážně činný jako prodavač, byla zamítnuta.

Prodavači nelze přiznati charakter úřednický, ani míti za to, že je zaměstnán převážně úkony duševními. Činnost jeho omezuje se hlavně na to, že obsluhuje zákazníky a prodává zboží za ceny předepsané majitelem závodu. Nerozhoduje, jestliže za prodané zboží vyhotovoval i účty, vyřizoval drobnou korespondenci, podával továrně zprávy o stavu závodu a žádal o doplnění skladu, zboží došlé z továrny přijímal podle zvláštních konsignací, ztržené peníze odváděl do banky, ročně obstarával inventuru za dohledu majitele závodu a dohlížel na sluhu a druhou prodavačku. Při všech těchto úkonech jde o pouhé zápisy a konstatování určitých skutečností, jež nevyžadují zvláštní myšlenkové činnosti a slouží pouze na podporu hlavní práce fyzické, prodeje zboží zákaznictvu. Za činnost převážně duševní lze považovati pouze onu činnost, při níž podstatná část práce vykonává se duchem, myšlením, které, aby došlo zevního výrazu, vyžaduje pouze zevnější, písemné neb ústní formy. Činnost toho rázu však u prodavače ustupuje vzhledem k jeho celkovému výkonu zcela do pozadí.

Pensijní povinnosti pojistné podle z. ze 16. prosince 1906, č. 1. ř. z. ex 1907, a cís. nařízení z 25. června 1914, č. 138 ř. z. podléhají t. zv. rýsovači ve strojárnách. — Na dobrozdání znalců úřad při řešení otázek právních vázán není. — (Nález nejv. spr. soudu z 15. června 1920, č. 5417).

Stížnost podnikatelova a pensijního spolku úředníků jeho závodu do rozhodnutí ministerstva soc. péče v Praze o tom, že rýsovači podléhají pensijní pojistné povinnosti, byla zamítnuta.

Práce rýsovačů, o jejichž pojištění šlo, záleží v tom, že z výkresu, jim dodaného přenášejí na výrobek (odlitek nebo výkovek) rozměry potřebné pro další spracování. Přenášení děje se důlkováním, t. j. vyřezáním jemných důlků a linií na výrobku. Rozměry udány bývají ve výkrese v číslicích. Jde tu tedy o činnost v podstatě kresličskou, tudíž činnost převážně duševní ve smyslu zákona. Nerozhoduje, že kreslení (rýsování) se neděje tužkou, nýbrž dlátkem (důlkíkem). Rozhodné je, že nejde tu o pouhé rozmnožování cestou mechanickou nebo chemickou, jako je při snímkování, šablonování a patronování, nýbrž o přenášení výkresu měření a počítáním. Rovněž nerozhoduje, že přenášení výkresů na obráběný předmět podobným způsobem jako rýsovači provádějí zhusta také zaměstnanci nesporně nepodrobení povinnému pojištění, na př. dělníci truhlářští, klempířští a pod. Je tu uvážiti, že podle § 1., č. 3. pens. zákona jen výkony převážně duševní zakládají pojistnou povinnost toho